

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Ближи се десета годишница петооктобарских промена. Као неко ко је најдиректније учествовао у тим догађајима, а и данас се енергично залажете за промену режима, можете ли да упоредите 2000. и 2010. годину?

Отприлике је исто. Тешко је било онда, али тешко је и сада. Са једне стране, сада је можда лакше, јер нема санкција, нема више онога да купујете гориво по улицама, нема црног тржишта. Али, са друге стране, држава је тада била пустила да се народ сналази, да преживљава, док је сада држава стисла и тражи своје обавезе, а го се не свлачи, народ не може да плаћа то што се од њега захтева. Видите и сами, они подигну цену горива, а одмах опадне потрошња. За месец дана, опадне продаја горива за 20 одсто, што значи да се не добије ништа, односно, да се у маси опет добије мање пара. Ето, тако данашња власт води ову државу.

Да ли то значи да су и вама, као и многима, помешана осећања када се сетите петог октобра?

Па добро, пети октобар јесте био и остао значајан, јер је дао народу наду да ће доћи до промена, да ће Србија кренути путем демократије и развоја. Сећам се, када смо ми који смо колоном кренули из Чачка, стигли у у Београд, Београђани су нас дочекали са цвећем, пићем, храном, радошћу, песмом...

Како мислите да би вас данас дочекали, када бисте поново кренули из Чачка за Београд?

Мислим да би било исто. Народ вапи да неко нешто покрене, да се нешто догоди, да се нешто промени. Целу земљу је ухватила апатија, тотално мртвило.

Али, нико не припрема масовније протесте. Зар није већ време за ванинституционалну борбу против садашњег режима?

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Па, ја сам за то. И велики број грађана је за то. Верујте, хиљаде људи ми пише, зове ме, тражи, моли: "Кренимо, шта чекамо?!" Али, многи политичари, који су иначе такође за промене, кажу: "Знате, сада је свет против тога, није време, оно су била друге околности када су сви били уз нас и имали смо јаку логистику споља." То је кочница која многе задржава. Мислим, нисам ни ја за неке бруталне демонстрације, али јесам за јасно исказивање незадовољства на демократски начин. Зашто се сада не бисмо окупили и прошетали, да покажемо колико нас има?!

*Има пуно људи који ме мрзе, који ме не подносе, али има и пуно људи који ме обожавају.
Народ ме доживљава као неког свог заштитника*

Колико вас има?

Ево, када смо однели оних милион потписа, много људи је спонтано дошло испред Владе да покажу своје незадовољство. Још нешто да вам кажем: на том списку има пуно полицајаца, војника и других припадника државних служби, који су такође потписали захтев за ванредним изборима и оставили свој матични број или број личне карте. То је велика храброст. Једноставно, у овој безизлазној ситуацији у којој се налазе, људи као да су се ослободили страха, не плаше се више ничега. Али, садашњи режим се брутално обрачунава са политичким противницима, и то користећи државне институције.

На шта конкретно мислите?

Ево, користи се парламент. На пример, министар скочи из министарске клупе, улети у посланичке клупе и обрачуна се са посланицом, и због тога не заседа Одбор за равноправност полова. Али, ако је кажем некој посланици из владајуће коалиције нешто што и није увреда, него више договор на њене увреде, е, онда је то разлог да се састане Одбор. Они желе да претворе парламент у позориште: посланик изађе за говорницу, поклони се, каже шта хоће, све као пристојно, сви се лепо понашају и смешкају... Они као да не знају да се у сваком парламенту на свету води жестока борба између позиције и опозиције, да у сваком парламенту имате жестоке вербалне дуеле.

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Немојте само да Влајко Сенић сведочи о мом понашању; нас двојица не говоримо још из СПО-а, јер је он тада био Данин цинкарош

Вас, чинџеница је, често вас доводе у везу са инцидентима. Откуд то?

Зато што не могу да ми нађу ништа лоше, ништа што би ме компромитовало. А не одговарам им јер се трудим да направим опозициони блок који ће да их сруши са власти. Зато користе сваки мој покрет да ми напакују нешто. И ако нема никаквог повода, час посла инсценирају инцидент. Друго, недавне анкете су показале да сам ја по популарности трећи политичар у земљи. И на последњим председничким изборима био сам трећи. Дакле, нисам минорна политичка личност. Има пуно градова где вршимо власт. Имам пуно својих симпатизера. Има пуно људи који ме мрзе, који ме не подносе, али има и пуно људи који ме обожавају. Народ ме доживљава као неког свог заштитника. Сви они угрожени, омаловажени, понижени, повређени, једноставно сматрају да сам ја неки вид њихове заштите.

Зашто вас тако доживљавају?

Зато што и ја не дозвољавам да мене неко понижава, па се они идентификују са мном. Видим то и на наступима широм Србије. Видим да ме људи изузетно прихватају. Сељаци који су угрожени, који не могу да продају своје производе, који нису наплатили потраживања, који не могу да плате струју, једва преживљавају... они ми прилазе и говоре: Аман, помагај, учини нешто за нас! Они ме посматрају као неког свог. А наравно, они разбашкарени, уљушкани, опуштени, са пуним џеповима, они који се бахато понашају, таквима ја сметам и они се идентификују са неким другим људима.

Којих је више у Србији?

Више је ових првих, који су угрожени. Зато ови који су на власти спроводе медијску хајку против мене и нападају ме за сваку ситницу. На пример, у тој емисији на РТС-у, госпођа Триван мене може да вређа и потцењује колико хоће, а ако ја на то одговорим, неком народном досетком, одмах је то говор мржње!

Јесте ли имали сукоб са њом после емисије?

Не. Ја сам одмах изашао јер сам журио, уопште се нисам задржавао. Али, медијима је било битно ко је мене сачекао испред студија, које обезбеђење ме је испратило. Па, Срђан Аџемовић је мој кум. Ми смо одрасли заједно, породице су нам се дружиле, он је мој венчани кум. И, после оне повреде, жели да буде уз мене. Он ме је сачекао те вечери испред студија, али реч није проговорио ни са ким. Затим, водитељка Оливера Јовићевић ме је позвала да уђем на пиће, тамо где су ушли госпођа Триван и остали гости емисије. Ја сам се захвалио, али сам рекао да журим и нисам сео са њима. И Оливера Јовићевић је то потврдила у Јутарњем програму, рекла је да сам брзо напустио зграду. Е сад, портир који је стајао на излазу из зграде, испред паркинга, он је као нешто чуо да сам га опсовао, колико читам по медијима. Можда сам нешто и опсовао, али био сам изузетно љут јер ми је Триванка потрошила време на крају емисије, па сам стигао да кажем само једну реченицу, ону за псе. И стојим иза тога што сам рекао! Не знам зашто неко то што сам изговорио доживљава као увреду?! Таман посла да ја одобравам то што су њу изуједали кучићи, али сам рекао нешто што стоји. А друго, ако им кучићи сметају, ја нисам власт у Београду, нека се обрате градским руководиоцима. Откуд кучићи у центру града, око Скупштине?! Али, све то није битно.

А шта јесте?

Битно је да Саша Тијанић, који већ годинама има проблем са мном, покушава да се додвори режиму, па је организовао то саопштење. Али, ево, била је у емисији и Јоргованка Табаковић, била је водитељка Оља Јовићевић, нека оне кажу шта се догодило, да ли су ишта чуле. Само ми немојте узимати Влајка Сенића као сведока. Нас двојица још нисмо у љубави још од времена када смо обојица били у СПО-у. Штавише, ми и не говоримо. У жестоком смо сукобу били, јер је он цинкарио.

Коме и кога цинкарио?

Када смо били у СПО-у он је био Данин цинкарош. Мене је, на пример, цинкарио како наводно шурујем са Ђинђићем, иако то није имало никакве везе са животом. А ја сам још тада покушавао да ујединим опозицију, то није имало никакве везе са неким шуровањем или организовањем против СПО-а, али он је то тако представио Даници Драшковевић. Од

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

тада смо нас двојица у великом сукобу. После је он мењао странке, дошао је у Г17, па се на то надовезао мој сукоб са Млађаном Динкићем. Влајко Сенић се ту поставља као неки Динкићев заштитник, неко ко чува великог шефа, ваљда покушава да се избори за неку позицију. Због свега тога, не признајем Влајка Сенића за сведока. Његово мишљење ме не интересује.

Због чега не излазите у јавност са таквим причама, попут ове о Влајку Сенићу? Ни вас из опозиције нико не штеди, зашто ви прећуткујете такве ствари о њима?

Немате где то да објавите. Сви медији су под контролом режима и само припадници власти добијају простор. Ако вама објаве једну реченицу, њима одмах објаве интервју. Штавише, неки жиголо за кога полиција тврди да је нарко-дилер, и који ми једном приликом умало није разбио ауто на улици, он је добио целу страну у једном дневном листу да би причао против мене. Данас, ако хоћете да добијете простор у медијима, само кажите нешто против мене! Одмах ће вам дати целу страну у новинама! Ево, један човек који је психички неуравнотежен, који се лечио на клиници, писао је нешто о мени у "Куриру", на целој страни, како је наводно био код мене у кући и како сам ја целу кућу претворио у пилићарник. А ја човека нисам ни видео у животу! Гомила људи пише и прича о мени, а ја их уопште не познајем.

Зашто су медији толико против вас?

Можда зато што сам пропустио једну прилику, када ме је Мирослав Мишковић позвао у ресторан да разговарамо. Тада ми је рекао: "Дај, бре, сарађујем са свим странкама, хајде и са тобом да се договорим, шта год треба, ево, ја сам ту". Ја сам то одбио. Захвалио сам му се, али сам му рекао да ми не треба никаква помоћ, да ми не треба ништа од њега и да ја само радим свој посао. Да сам прихватио ту његову понуду, вероватно бих сада имао заштиту неких медија, као што је имају многи други политичари. Имао бих отворен простор у новинама и на телевизији. Али, нисам пристао и од тада сметам тајкунима. Многе сам и лично прозивао. Није свеједно што сам поменуо ове акције у Загребачкој банци, то је огроман посао. Многима сметам јер сам, као министар, имао врхунске резултате.

На које резултате мислите?

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

За моја два мандата, направљено је 4.000 километара путева. А ови сада, да све саберу, не би сакупили ни 200 километара. Направио сам 4.586 станова и кућа. Нека они кажу колико су они направили! Направио сам први тунел у Србији после више од 20 година. Узмите Борову главу, преко Златибора: када сам најављивао да ће се то радити, они су говорили како причам бајке, како то нема шансе да се заврши. А ја сам то одрадио. У Ћићевачкој клисури сам урадио комплетну реконструкцију, све до бугарске границе. Урадио сам комплетну реконструкцију аутопутева, магистралних путева... Ми смо се били договорили са Европском унијом да прво поправимо оно што је порушено у НАТО бомбардовању. Да поправимо мостове, као што је мост "Слобода" у Новом Саду. Зато и нисам могао да радим Коридор, јер сам радио мостове и друге објекте који су били порушени у бомбардовању. Прва фаза била је да се све доведе у ред, а изградња Коридора била је предвиђена тек за другу фазу. Они не могу да достигну то што сам ја одрадио.

Многи сада критикују Владу Војислава Коштунице, у којој сте ви били министар, да је удаљила Србију од Европске уније. Имате ли одговор на те критике? Како сте заиста сарађивали са иностранством?

Сетите се да је 2004. године, када смо ми дошли на власт, Србија била земља високог ризика и у њој нико није хтео да ради. Био је убијен премијер, била је "Сабља" у којој је похапшено 13.000 људи, био је општи хаос и Србија се налазила на црним листама. Ми смо све то довели у ред, кренули смо са инвестицијама. Започели смо пројекте који ови данас само настављају, ништа ново нису започели. Она Влада је радила за ову Владу. Примера ради, ја сам имао изванредну сарадњу са Светском банком, испуњавао сам све обавезе. Она Влада чији сам ја био члан, раздуживала је земљу свакога дана за шест милиона евра. А ова садашња задужује државу седам милиона евра сваког дана! У томе је разлика. Схватите, млеко је тада било 34 динара, јер Мишковићу није било дозвољено да увезе млеко у праху. Сељаци су се тада бавили млекарством, бавили су се месом. Свињетина је била 130 динара кило на живој ваги. А сада су оборили ту цену на 80, увозом меса из Немачке, из Мађарске, увозом пилетине из Бразила, увозом говедине из Аргентине... То је све месо из робних резерви, дотрајало, јефтино, пропало... Нарочито је погубно убацивање меса на дивље преко Косова, што је максимално рађено. То је потпуно уништило сточни фонд у Србији, потпуно разорило сељаке. Затим, Мишковић је почео да ради откуп и извоз, опала је цена и воћа и поврћа, није било рачуна да се бере јагода, малина, купина, вишња, шљива, све је то пропало. Сељак је пропао.

*Данас, ако хоћете да добијете простор у медијима, само кажите нешто против мене!
Одмах ће вам дати целу страну у новинама*

Ко је најдоговорнији за такво стање?

Онај ко води макроекономску политику, ко је разорио финансијски сектор, погасио домаће а пустио стране банке, распродао најпрофитабилније фирме – Млађан Динкић. Ево, сад хоће да прода и "Телеком", који је у моје време, док сам ја био министар за телекомуникације, правио чисту добит од 150, 160 милиона евра годишње. Све су распродали странцима и зато сада сав профит одлази из Србије. Динкић не бира средства да оствари свој циљ. Он је довео "Фијат", али питање је колико је држава уложила у долазак "Фијата". Он је довео "Горење", али питање је колико је Србија изгубила тиме. Србија је имала фабрику беле технике "Слободу" из Чачка, која је сада затворена, а сваки запослени у "Горењу" добио је од државе одређена средства. Ми вршимо субвенције за куповину "пунта"! Пазите то! Из буџета! То је чиста дискриминација: зашто не плаћамо "шкоде" и "опеле"?! Ко је тај ко је одлучио да приватној фирми дајемо одређена средства? А ко је представник "Фијата" у Србији? Мишковић. Та релација, Мишковић-Динкић, потпуно је сахранила Србију. То је карцином српске привреде.

Али, били сте и ви у коалицији са Динкићем?!

Да, силом прилика. И стално су ме молили да не дирам Млађу, да не би пала коалиција.

Ко вас је молио?

Сви. Ја сам желео да га зауставим и често сам говорио о штети коју он прави, али стално су ми понављали да га не дирам. Покојни гувернер Аврамовић, који ме је много волео, често ми је говорио: "Не дозволите да Динкић узме Народну банку, не дозволите да он води економију, све ће упропастити". Сећам се и како ми је професор Јован Ранковић, који је био савезни министар финансија, говорио: "Учини све што можеш, али заустави га, молим те". Све на шта су ме они упозоравали, све се, на жалост, обистинило.

Шта се обистинило?

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Погледајте, на пример, "Петрољетку". Била је уметност упропастити "Петрољетку". Руси су хтели да је купе, али Динкић је није дао Русима. То је био став Америке и Запада, да се не дозволи Русима да улажу у Србију. Руси су хтели да купе ЈАТ, ја сам био већ потписао и међудржавни споразум са министром саобраћаја Русије. Они су хтели да у Београду направе карго центар за брзи извоз роба на руско тржиште, да купе ЈАТ и потпуно замене флоту. Динкић је на седници Владе рекао да је добио инструкције из Брисела да то спречи. Рекао је: "Ако желите у Руску федерацију, онда им продајте ЈАТ". И успео је да присили Владу да не прода ЈАТ Русима, макар ЈАТ и пропао. Ето, зато Руси нису могли да направе карго центар у Београду. А хтели су да га праве и Американци. Појавила се америчка фирма, на челу са Гелбардом. Али, са њима сам ја одбио да потпишем споразум, зато што смо се мало распитали и шта смо сазнали – да је власник те фирме, регистроване у Холандији, бивши министар енергетике Горан Новаковић, који је био смењен за време Ћинђића. Али, није само Динкић проблем. Он јесте један од највећих, али има још много оних који се понашају штеточински, незнањински, бахато...

На кога мислите?

Ево вам конкретан пример, о овоме до сада нисам причао: када сам био код Путина и Медведева са Тадићем и Коштуницом, када смо потписивали гасни споразум, у једном моменту Путин нас је питао шта је најбитније за Србију, како би Русија могла да јој помогне. И, знате шта је рекао Борис Тадић: "Код рудника соли у Тузли има много великих подземних јама и Европска унија би имала интерес да ту направите највеће складиште гаса у Европи". Путин се насмејао и питао: "А ко тамо живи? Који народ? Ја желим да помогнем Србији!" И прекинут је разговор на ту тему. Сви смо остали шокирани тиме што је Тадић изговорио усред Кремља. Руси нису могли да верују, Путин је после тога био малтене љут. Али, Тадић је вероватно добио инструкције из Брисела да покрене то питање и зато је то морао да каже.

Колико страни фактор утиче на српску власт?

Изузетно много. У Србији се ништа не одлучује, све одлуке се доносе споља.

А како је било у ваше време?

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Па, зато је Коштуница толико и сметао, јер смо ми тај утицај били свели на минимум. Ови са Запада су хтели некога ко слуша, некога ко ће им довести Србију као тржиште, а не као робног произвођача. Европска унија нас хоће као тржиште којим ће они господарити. Хоће да реше Косово онако како су наумили, да не постоји профитабилнија српска привреда, да купе банке, осигуравајућа друштва, електронску индустрију, телекомуникације... А ми да будемо проста радна снага која ће радити багателно. Погледајте колике су плате по страним фирмама које су ушле овде: људи раде за 18.000 месечно! То је страшно! Али, о томе нико не пише, јер су медији потпуно под контролом режима.

Да ли сте ви контролисали медије док сте били на власти?

Нисмо. И тада је било, а данас је још и више очигледно, да нисмо. Ми смо сматрали да Србија треба да крене демократским путем, а слобода медија је један од основних улова за то. У наше време, Јавни сервис је стварно био јавни сервис. Мене су тада медији критиковали исто као и данас, када сам опозиција. А сада нико не сме да помене неког министра, нико не сме да напише ни слово о грешкама данашње власти. И онда, када ја причам о њиховим грешкама, одмах ми напакују Јелену Триван, одмах ми пакују говор мржње, одмах нахушкају тужиоца на мене, као да он нема паметнија посла. Ево, Слободан Хомен је рекао недавно да су неки политичари били упетљани са Шарићем. Зашто не обелодани ко су ти?! Као, неким нашим политичарима Шарићи прете. А што им прете, ако нису били умешани у неке заједничке активности?!

Да ли вама неко прети?

Не, нико.

Иначе, какви сте приватно? Да ли и ван политике упадате у инциденте?

Таман посла, приватно сам врло смирен. Можда сам мало више оштар него што би требало, када се нешто договори а не уради се. Али, они који ме познају, знају да сам приватно врло смирен.

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Зашто сте онда експлозивни у јавним наступима?

Рекао сам већ, зато што не подносим неправду. Не могу ја да будем сав на ноте, да будем смирен, док се они који су узјахали народу на кичму понашају као кабадахије. Имам право да износим своје ставове, ставове своје партије и свог бирачког тела. Не могу да браним нешто што не ваља. Не могу да се радујем ако мој народ плаче. Не могу да будем срећан ако је мој народ несрећан. Како ја да будем миран и задовољан, ако моје бирачко тело живи овако како живи?! Саосећам са мојим народом и можда зато реагујем онако емотивно. Али, шта ћемо са другима? Шта ћемо са онима који мене вређају?!

Како вас вређају?

Па, знате ли колико сам ја увреда истрпео за све ове године?! Колико су пута мене псовали?! За време Милошевића, када су хтели да ме ухапсе, опколили су ми кућу и почели да пуцају. Моја мајка је тада доживела тежак мождани удар и пет година је била у коми, после чега је умрла, 2003. године. А први пут када сам ушао у Скупштину после мајчине сахране, један посланик из противничке партије ми је псовао матер! Ево, скоро је била кошаркашка утакмица у Чачку, гостовао је ФМП. Зато и нисам ишао на утакмицу, да не бих видео Небојшу Човића, да бих избегао сукоб, јер би медији једва дочекали да опет надувају неки инцидент. А причају ми људи који су били да је Човић све време провоцирао, да је стално викао публици "Јебао вас Веља Илић"! А тај Човић ме је, после убиства Ђинђића, када га је Душко Михајловић оптужио да је и он био некако упетљан, молио и преклињао да не помињем једну изјаву коју је он дао уочи атентата. Разговарали смо тада пред 50 људи, он ме је питао шта радим, ја сам му рекао да ми је Легија писао неко писмо и да не знам шта он хоће од мене, а Човић ми је рекао: "Ма, нема проблема, Легија је мој дечко, све што треба јави". После два дана убијен је Зоран и Душко Михајловић је тражио да ја то поновим, притискао ме је да то напишем и потпишем. Човић ме је преклињао да не помињем ту изјаву. И нисам.

Да ли се сада кајете што нисте?

Не, нормално, јер никада нисам цинкарио, нити је ико у мојој породици био цинкарош.

А због чега се кајете?

Нисам веровао да ће Србија толико да лута у овој демократији. Не могу да прежалим то што су Србији после петог октобра многа врата била отворена, али је катастрофална политика коју су водили неки одавде све то успела да затвори. Могли смо да направимо чудо од Србије, а нисмо. Тих година из целог света су нас само питали шта нам треба, сви су били су спремни да нам помажу. Али, када су видели лоповлук, када су сазнали са "сурчинце" и "земунце", потпуно су променили став. Још давно ми је један Американац рекао: "Нема ништа од вас, јер се све одлучује у Сурчину, одатле вам се води држава". Сећам се да је један амерички генерал долазио овде да се лично упозна са генералима Павковићем и Лазаревићем. Лазаревића није упознао, али Павковића јесте јер сам их ја упознао. Американац је рекао тада Павковићу: "Водили сте рат на Косову феноменално". Нудио му је да буде професор на америчкој војној академији. Али, после неколико дана ме је тај амерички генерал звао и рекао ми: "Нема ништа од тога, пропала ствар, Чеда је одвео Павковића у Сурчин, и он је угазио тамо, не може да предаје овде".

Када нас је Путин у Кремљу питао како би Русија могла да помогне Србији, Тадић је предложио да Руси направе гасно чвориште у Тузли! Сви смо били шокирани

Имате ли неко лично кајање?

Можда то што сам уопште и улазио у политику. Мене је отац наговорио да се бавим политиком, он је био велики опозиционар, равногорац. Сада се негде кајем што сам прихватио, јер Србија изгледа не разуме неке ствари. Превише је у Србији оних који гледају само да задовоље своје потребе, а не неки заједнички, државни и национални интерес. Гледају како да удоме себе, да запосле неког свог, да реше неки лични проблемчић, уместо да покушамо да направимо озбиљну и стабилну државу. Жао ми је кад ме неосновано нападају људи који ме уопште не познају. А ја сам мислио добро. И желим да урадим много добро за Србију. Где би Србији био крај да сам ја победио на председничким изборима после рушења Милошевића?! Ја сам тада имао невероватан рејтинг, имао сам подршку 75 одсто грађана. Сигурно бих победио на изборима за председника Србије. Ђинђић ми је то био и обећао.

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Какав сте однос имали са Зораном Ћинђићем?

Навешћу вам пример: једном су, недуго после петог октобра, звали у Бањалуку мене и Зорана Живковића и нудили нам да склонимо Ћинђића, јер је почео да им смета.

Ко вам је то нудио?

Исти они који су склањали Милошевића. Сада је Ћинђић био почео да им смета. Ми смо то, нормално, одбили. Штавише, рекли смо Ћинђићу за то, све детаље смо му пренели. Ми смо били оштри политички противници, али смо се међусобно поштовали и уважавали.

Елем, да се вратимо на његово обећање да ће вас подржати у председничкој кампањи. Шта се с тим десило?

Предложио ми је да не улазим у Владу, већ да будем кандидат за председника Србије. А када је дошло време да распише изборе, рекао ми је: "Коштуницу сам ставио за председника Југославије, нисам луд сада тебе да поставим за председника Србије, шта бих ја после радио?!" Онда је још две године оставио Милана Милутиновића, па су после тога поставили Наташу Мићић, а мене су сваког дана пљували. Читав тим људи је радио на томе да мени покваре углед и имиџ, да ме по сваку цену спусте са тих 75 одсто.

Не може се рећи да нису успели, многи вас сада доживљавају као грубијана, политичког насилника...

Ја сам тада у Чачку победио 70:0, нисмо имали ниједног одборника из опозиције. Ево, питам вас: да ли може неки лош, неваспитан и примитиван човек да победи са 70:0 у средини у којој живи и ради? Сигурно не може! Тада сам био омиљен и у иностранству. Путовао сам по целом свету и свуда сам био лепо примљен. Наравно, сада су успели да ме посвађају са Американцима, јер су измислили да сам ја учествовао у паљењу њихове амбасаде, што нема никакве везе са истином. Како може да буде лош човек који поседује толико црквених признања као ја?! Добио сам орден руског патријарха Алексеја у

Не могу да будем смирен док мој народ плаче!

Пише: Велимир Илић
четвртак, 03 јун 2010 19:59

Кремљу, добио сам орден Светог Саве од српског патријарха Павла, орден Светог Симеоне, први орден владике Николаја. Имам пуну собу разних признања. Што не кажу у колико сам хуманитарних акција учествовао, коликим са људима помогао? Колико сам породица примио да живе код мене, јер имам много стамбеног простора... Колико сма гладних нахранио... Ја сам почасни грађанин 40 општина у Србији! И како је онда могуће да ја изазивам сукобе?! То је једна оркестрирана хајка која се спроводи против мене, ништа друго него обична хајка. Зато сам разочаран, што живим у држави у којој неки људи, користећи, тачније злоупотребљавајући медије, сатанизују друге људе који се не слажу са њима политички.

Да сам прихватио Мишковићеву понуду да ми помаже, вероватно бих сада имао заштиту неких медија, као што је имају многи други политичари.

Колико вам је штете нанела таква репутација?

Тешко ми је када погледам колико је моја породица претрпела због мог политичког ангажмана. Испричао сам вам шта се десило с мојом мајком, а и брат је умало настрадао због мене, јер га је једно вече полиција помешала са мном и брутално га претукла, једва је остао жив. Зато сам онако и реаговао на оног новинара, зато сам му шутнуо фасциклу када је рекао да мој брат шверцује цигарете. Мој брат је у том тренутку био у болници, у тешком стању и нисам могао да издржим да га неко тако вређа. Ја сам прво био лепо објаснио том новинару да је мој брат директор школе и да нема везе са цигаретама, да чак није ни запалио цигарету у животу, али он је наставио да ме провоцира и зато сам прекинуо интервју. Када све то сагледам, када се сетим колико су моја деца претрпела због овога што радим, нормално је да се питам шта ми је све ово требало.

(Разговарао **Миодраг Зарковић**)